

Ladislav Kubíček

Jak to Bůh dokáže skloubit?

Bůh nemůže být nespravedlivý, v tom případě by nebyl Bohem. Na tom se jistě shodneme všichni. Je-li Bůh, pak musí být dokonale a nekonečně spravedlivý a zároveň dokonale a nekonečně milosrdný. To jsou dvě zdánlivě neslučitelné vlastnosti. Jak je může Bůh skloubit? Jak? Přichází Kristus, bere na sebe náš hřích, bere na sebe náš trest, trpí za nás a nabízí nám spásu. Nabízí, avšak nevnučuje. Naprosto svobodně - jestli chceš! Poprvé v historii lidstva se zde setkáváme se smírnou hodnotou utrpení. Potupný kříž dostává hodnotu smírné oběti. Jde o zástupné utrpení - Kristus trpí zástupně místo nás, za nás, konkrétně za mne, za tebe - aby nás usmířil s Otcem. Toho je schopna jen láska.

Záhada utrpení nevinných

Kříž je symbolem záchrany nás hříšníků. V kříži je naše spása. To se dá ještě nějak pochopit. Proč ale trpí i nevinní? Proč to Bůh dopouští? Vysvětlení nám nabízí sv. Pavel: „Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je církev“ (Kol 1,24). I po nás Kristus chce, abychom se na jeho záchranné akci podíleli. Požádá-li nás konkrétně, dopustí-li nemoc nebo jiný kříž, vzpomeňme si na to! Je to pravděpodobně náš největší životní úkol. A není nutno na kříž čekat. Každodenním sebezáporem - „každý den vezmi svůj kříž a následuj mě“ - můžeme tento svůj úkol plnit taky. Nebeský počítač všechno eviduje. Každým naším sebezáporem automaticky něco umazává. Dnešní svět nás svádí k pohodlčíku, ale cesta do nebe je stejně strmá a úzká jako před dvěma tisíci lety. (z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?*)

Richard Rohr

Ježíšův útok na chrám

Pyramidy jsou vždy pyramidami oběti. Ať již to jsou statisíce otroků budujících monumenty egyptských panovníků, nebo lidské oběti poskytnuvší svá srdce aztéckým bohům, nebo mizerně placené služební a vrátní v turistických hotelech světa, vždycky někdo musí obětovat svůj život, aby zas někdo jiný mohl být „VIP“. Je-li toto elitářství idealizováno a chráněno namísto toho, aby bylo jako nepotřebné vylučováno, jak učil Ježíš, pak narážíme na destruktivní a temnou stránku moci.

Ježíš udeřil na nervové centrum všeho toho, když posiloval upřímné lidské vztahy namísto stupňů náboženské hodnosti. Namísto pyramid budoval Ježíš okruh učedníků. Co mu

nemohli odpustit, a to dokonce ani na kříži, bylo, že vyhlásil nutnou destrukci posvátného chrámu. „Nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozmetáno“ (Mk13,2).

Věděl, že chrám, rozdělený nyní do dvorů podle hodnosti, nebyl místem, kde první byl Bůh, ale daleko spíše, kde sídlila ekonomika centrální pokladnice, kdežto vdova se svým haléřem zůstávala mimo jeho zdi. Proto jej i odhalil a nazval „pokladnicí“ (Mk 12,41) a dopustil se neodpuštělného hříchu, když zpřevracel stoly „prodáváčů a kupujících v nádvoří“ (Mt 21,12). Tím, že napadl chrám, napadl Ježíš poslední věž judaismu a jednou pro vždy demokratizoval náboženství. Ale podobně jako první kněz Áron stavíme my, kněží, zlatá telata a zlaté chrámy dodnes. Spolu s kněžími a služebníky církve předpokládáme, že je-li to dobré pro náboženství, je to dobré i pro Boha. „Zcela špatně!“ říká na to Ježíš. (meditace pro úterý po 4. neděli velikonoční)

Učit se modlit

Modlit se neznamená naklonit k sobě Boží ruku s cílem získat nějaké věci nebo Boha k něčemu přemlouvat. Bůh již je totálně vydaný. Modlitba pro nás znamená učit se přijímat, učit se čekat, naslouchat, něco mít. Není tomu tak, že my bychom se modlili a Bůh by odpovídal; naše modlitba je už odpovídáním Bohu. Tvá touha modlit se je Bůh ve tvém srdci. Tvé vykročení k dialogu s Pánem je již Boží odpovědí. Je to milost, která nás proměňuje k tomu, abychom si milost žádali.

Jestliže právě nemáš touhu se modlit, chtít naslouchat Bohu, pak se možná tvá otevřenost Duchu dostala do slepé uličky. A co dělat, jestliže už Boha skutečně nechceš, jestliže Bůh není tvou volbou? Vše, co můžeš dělat, je prosit o to znova: „Pane, dej mi touhu se modlit. Dej mi touhu po jednotě s tebou.“ **Pros o touhu toužit.** S modlitbou nelze obchodovat. Modlitba ti nepřináší žádný okamžitý zisk. Nebudeš mít žádnou okamžitou zpětnou vazbu nebo zážitek úspěchu. Pravá modlitba je v tomto smyslu pravděpodobně tou nejodvážnější a nanejvýš kontrakulturní věcí, jakou kdy člověk učiní. (meditace pro pátek po 4. neděli velikonoční)

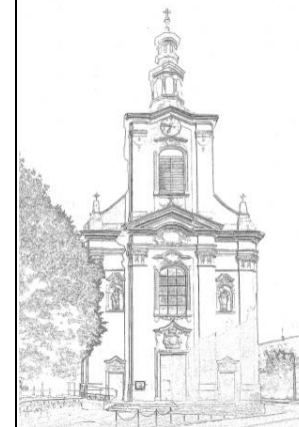
Vlčí doupě

Projekt Vlčí doupě přináší skrze videa radostnou zvěst o Boží lásce. Pro děti i dospělé. Provází P. Roman Vlk. Najdete zde: <http://vlcidoupe.cz/>

Václav č. 17 (2021)

25. 4. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti sv. Václava v Lovosicích Zahradní 32/2 410 02 Lovosice web: farnostlovosice.cz

4. neděle velikonoční

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD MILEŠOV

V době karantény nebude.

- Modlitba chval se koná v pátek 30. 4. 2021 od 18:00 v kostele sv. Václava.
- Náboženství dětí bude ve čtvrtek od 14:00.
- Od pondělí se mění opatření ministerstva zdravotnictví. Je třeba na bohoslužbách dodržovat rozestupy 2 metry s výjimkou členů jedné domácnosti, každý účastník mít správně nasazený respirátor nebo nanoroušku, používat dezinfekci rukou.
- Zítřka - v pondělí v 11 hodin bude v kostele sv. Jakuba pohřeb varhaníka pana Jaroslava Puldy.

David Wilkerson: Dýka a Kříž

12. Podivuhodná vidění I

Seděl jsem ve svém hnědém, koženém křesle doma v pracovně a s uspokojením vzpomínal na poslední uplynulé měsíce. Byl pozdní večer, moje obvyklá ‚televizní doba‘. Měl jsem mnoho důvodů k vděčnosti za své tehdejší rozhodnutí změnit její náplň. Napsal jsem latinskoamerickému biblickému ústavu v La Puente v Kalifornii o Nickyho snu stát se kazatelem. Netajil jsem se jeho minulostí a upřímně jsem je informoval o tom, že svůj nový život nežije natolik dlouho, aby už mohl vyzkoušet sám sebe. Prosil jsem, aby ho přijali za studenta alespoň na zkoušku.

Odpověděli, že ano. Navíc, historie proměny chlapce z ulice je tak zaujala, že zanedlouho pozvali do školy i Angelo Moralese. Ne, o tom nelze pochybovat: Buckboard a Stagecoach si vedou dobře. Nicky a Angelo jsou na nejlepší cestě stát se kazateli - všechno ukazuje na radostné splnění úkolu, k němuž jsem byl povolán.

V této mylné představě jsem však neměl setrvávat dlouho. V létě 1959 přišly zprávy, které mne znovu postavily na cestu, o které jsem si myslel, že už skončila. Izrael byl ve vězení. Ne pro maličkost: pro vraždu! Jel jsem hned do New Yorku navštívit Izraelovu matku.

„Ten můj chlapec, on být tak hodný - na chvíli“, vyprávěla mi se zármutkem sklíčená paní. „Usadit se, a když škola, dát se do studia. Pak to ale začalo s gangem znovu. Víte, pane Wilkersoně co znamenat ‚verbovat‘?“

To jsem znal dobře. Když se někde zakládá nový gang nebo když řady z nějakého důvodu prořídly, kterýkoliv hoch z okolí se mohl stát obětí jednoho z nejzlomyslnějších výmyslů bojových gangů. Byl prostě naverbován. Zastavili ho na ulici a jednoduše mu sdělili, že je od této chvíle členem gangu. Zúčastní se všech jeho bojových akcí a bude poslouchat jeho zákony. Kdyby odmítl? Nejprve ho prostě zbijí. Odmítá-li dále, zlámou mu palce nebo ruku. Když neposlechne znovu, je bezprostředně ohrožen jeho život. Kdo gangy zná, nebere tuto výzvu na lehkou váhu; mnoho hochů se podřídí. Izraele chytily skutečně mnohokrát, než nakonec s návratem souhlasil.

„Můj hoch, on být tak vyděšený“, pokračovala Izraelova matka. „On jít tam zpátky. Jednu noc veliký boj. Jednoho z těch druhých zabili. Nikdo ani nenaznačit, že by to snad Izrael, kdo ho zastřelil. Ale on s těmi vrahy pohromadě a tak do vězení.“ Ukázala mi dopis od něj, teď už hodně ohmataný a potřísněný slzami. Píše v něm, že toho všeho moc lituje, zvláště kvůli ní. Nezdálo se, že by zahořkl. Zmiňoval se o své naději na propuštění. Mluvil dokonce i o mně - „je smutný kvůli tomu

kazateli, až ten se to dozví. Pověz Davidovi, že bych o něm rád slyšel.“

Co jsme mohli dělat? Z vězení ho nedostaneme. Bylo by snad pomohlo, kdybych mu byl tenkrát blíže - radou i přátelstvím? Bylo by snad pomohlo vzít ho pryč z tohoto prostředí - pryč od gangu a pryč od života, který ho otrávil?

Ptal jsem se takto Izraelovy matky, ona však jen s hořkým zasténáním potřásla hlavou: „Snad, nevím. Chvilí byl hodný. Chtěl být hodný. Pomozte mu, pane Wilkersoně!“

Slíbil jsem ji, že podniknu všechno, co je v mých silách. Pro začátek mu rozhodně mohu alespoň napsat pár řádek do vězení. Myslel jsem na něj ve dne i v noci. Vyprávěl jsem o něm Gwen. Ptal jsem se i lidí ve sboru, co si o tom myslí oni a v čem jsem já chybil. Psal jsem mu, ale on nemohl odpovídat. Směl psát jen nejbližším příbuzným a všechny jeho zprávy procházely rukama vězeňského kaplana.

Toho léta, když se naše pensylvánská pole zelenala, jsem na něj musel myslet víc, než kdykoliv předtím. V každou volnou chvíli jsem chodil na svou horu modlit se za něj. Co píši tyto řádky, je Izrael stále ještě ve vězení - Izrael, můj největší favorit ze všech hochů, které jsem poznal; ten, kterého jsem si oblíbil na první pohled. Cítím se bezmocný a prostě jen čekám. To je vše. Při každé příležitosti jsem o tomto případu všude vyprávěl a ptal se, v čem se stala chyba. Pokaždé jsem slyšel tutéž odpověď: Sledovat! Chybou bylo přivést hochy k obrácení a pak je opustit. Sledovat - to ale znamená být neustále u nich. Připadalo mi to, jako bych stál blízko křížovatky svého života. A pak se stalo, že jsem pochopil.

Byl horký srpnový večer, půl druhého roku od mé první cesty do New Yorku. Měli jsme pravidelnou středeční modlitební hodinu. Stál jsem na kazatelně a náhle se mi začaly třást ruce. Venku ukazoval teploměr 30 stupňů, já jsem se však třásl, jako kdybych měl zimnici. Vůbec jsem se ale necítil nemocný, naopak naplnil mne pocit, jako by tu byl velmi blízko Duch Boží. Dodnes nevím, jak jsem celé to večerní shromáždění prožil. Dříve, než jsem si to mohl uvědomit, bylo u konce. V půl jedenácté jsem zavřel kostel a zadními dveřmi odešel. Pak se mi stala příhoda, která byla vlastně docela prostá. Patří však k těm vrcholným okamžikům duchovního života, na které po celý život nezapomenu.

Vyšel jsem na dvůr za kostelem. Měsíc svítil neobyčejně jasně, spící město bylo zalito jeho studeným, tajuplným světlem. Jedno místo však bylo ozářeno zvlášť intenzívně. Za kostelem bylo velké pole. Pšenice na něm byla asi půl metru vysoká. Nevím proč, ale rozběhl jsem se až do samého středu pole, vlnícího se v nočním vánku. Tu mi náhle přišla na mysl slova biblického podobenství: „Pozvedněte zraky a pohled'te na pole, že již zbělela ke žni. Již přijímá odměnu ten, kdo žne, a

shromážd'uje úrodu k věčnému životu, aby se společně radovali rozsévač i žnec. Přitom je pravdivé rčení, že jeden rozsévá a druhý žne. Já jsem vás poslal, abyste žali tam, kde jste nepracovali. Jiní pracovali a vy v jejich práci pokračujete.“ V duchu jsem v každém stéble pšenice viděl mladíka města, hladovějícího po novém životě. Pak jsem se otočil, podíval se na kostel s farou. Tam byla Gwen a naše tři děti, bezpeční, šťastní a jisti svými životy ve venkovském domě. Když jsem se na to všechno díval, promluvil ke mně tichý, vnitřní hlas tak jasně, jako kdyby stál vedle mne přítel:

„Kostel už není tvůj. Odejdeš.“

Podíval jsem se na faru a tentýž vnitřní hlas řekl:

„Není už tvá. Musíš odejít.“

A já jsem na to tichým, klidným hlasem odpověděl: „Ano, Pane. Půjdu.“

Doma mne už čekala Gwen. Když jsem se na ni podíval, poznal jsem, že i jí se něco přihodilo.

„Copak, Gwen?“

„Jak to myslíš?“

„Něco se s tebou děje!“

„Davide“, řekla mi, „nemusíš nic vykládat. Už vím sama. Odejdeš ze sboru, že. Musíš odejít, vid'.“

Dlouho jsem se na ni díval, než jsem odpověděl. V měsíčním světle, které zaplavovalo ložnici, se v koutku jejího oka zaleskla slza.

Objal jsem ji: „Ano, drahá, půjdeme.“

„Slyšela jsem to také, Davide. Tak půjdeme.“

Příští neděli bylo pětileté výročí našeho působení v Philipsburgu. Stál jsem toho rána za kazatelnou a díval se do tváří lidí, které jsem tak dobře znal.

„Moji milí přátelé“, oslovil jsem je, „čekáte asi ode mne slavnostní kázání. Těch pět let tady bylo moc šťastných a krásných pro mne i pro mou ženu a děti. Dvě z nich se tady v Philipsburgu narodily. Budeme na ta léta stále vzpomínat jako na dobu krásného obecenství. Minulou středu večer se však stala neobyčejná věc, pro kterou je jen jedině vysvětlení.“

Vyprávěl jsem celému shromáždění o své příhodě na pšeničném poli a o tom, co prožila manželka současně doma na faře. Řekl jsem jim, že to považujeme za volání Pána, kterého chceme poslechnout. Nemohu odpovědět na otázku, kam že vlastně máme jít. Bude to asi New York, ale jistě to nevím. Zatím mám jistotu jen v tom, že musíme opustit Philipsburg, a to hned, bez odkladu. ...

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)